

תיקי מס-ההכנסה מגלים:

כך התעשרו קבלי קו בר-לב!

גם חברת הסולל של ניסים בדולה, חברת ברוך וילקר, החברה להנדסה ימית מחיפה והאחים לנצמן — בהיקף דומה. נגד, כ"ר ש"י הוגשה התביעה בגלל מידע שקיבלה מחלקת החקירות של מס-ההכנסה עליו, ולכן החלה לבדוק. בדיקה זו היתה מיק"ר רית ושיטחית, כפי שיוסבר להלן. בבית-המשפט העיד מפקח מס-ההכנסה מרחובות, אהרון עיני, שערך את השומות של לוי. הוא סיפר לבית-המשפט כי

דה לאיבמעט לפקיד מס-ההכנסה, שעשו מלאכתם קלה ולא העמיקו חקירתם בכדי שיוכלו להצביע בעת הדיון על סיכום בדוק של ההכנסה שהושמטה למעשה". אולם לא רק "כוש" חב תודה, ולא רק לפקיד מס-ההכנסה, מאחר שהתמונה שהתגלתה במהלך מישפטו חשפה אי-סדרים, חוסר כל ידע ופיקוח על התשלומים, שהיו בהיקפים של מאות מיליונים לשנה. משה לוי נולד לפני כארבעים שנה

כ אשר קיבלו אנשי הרשות-לניירות ערך באוצר את מאוני קונצ'ון 207-1 בונה, שמו ליבם לכך שהחברה החליטה לנכות מרווחיה בשנת 1973, שהסתכמו ב-131 מיליון לירות, סך של 60 מיליון סכום זה הוא הצטברות של שנים אה" דות של הפרשי-הצמדה ושינויי שער מט" בע, וסולל-בונה החליטה לנכותו בבתי אחת בשנת המאזן הוו. אנשי רשות ניירות-הערך תמחו, שכן בדרך-כלל מעוני

דחפור עובד בניצורי קו בר-לב בתעלת סואץ

עד אפריל 1970 לא העביר משרד-הביט"ח חון לאוצר את גיבוייהמס במקור, ולכן, עד לתאריך זה לא ידוע למס-ההכנסה כמה קיבל כל קבלן, ומי קיבל! מעדותו של עיני עולה, כי עד היום אין למס-ההכנסה כל מידע על הכנסות הקבלנים שעבדו עבור משרד-הביטחון עד לחודש אפריל 1970, היינו משך ארבע שנות החזקת השטחים והקמת הביצור רים!

בשכונת שבזי בתל-אביב, עבר לראשון-לציון לאחר שנשא לאשה בת עיר זו, עד שנת 1967 עבד כמפעיל ציוד עפר כבד אצל ישעיהו לנדאו, כיום בעל חברת חירום-לנדאו, בין הגדולות בארץ בציוד כבד. אחרי מילחמת ששת-הימים החל "כוש" לעבוד כעצמאי וכשותף של כלי עפר כבד, ונכנס לעסקים שונים. כיום הוא בעל חברת לוי-שאו"ל, יחד עם יהודה שאו"ל, ושותף בחברה נוספת בשם ש.ו.מ.

יינת כל חברה להראות רווחים גדולים ככל האפשר, ואילו כאן מקטינה סולל-בונה את רווחיה בצורה שרירותית, בשי עור ניכר: 60 מיליון לירות. כאשר שאלו אנשי הרשות את נציגי סולל-בונה לפרש הדבר, קיבלו את ה" הסבר הבא: הרווחים הגדולים באו מעב"ר דות החברה עבור משרד-הביטחון. החברה הושגת כי אם תראה את רווחיה האמיתיים, יבחנו ראי" ש"י משרד-הביטחון בכך — ש"י "סולל-בונה" הרוויחה רווח גולמי של 181 מיליון עד הכנסות מעב"ר דות בכך 881 מיליון — רווח של 11.5% לערך, פי שניים (!) מתח"י שיב"י מפי-ההכנסה!

עיני המשיך וסיפר, כי בשנת 1970 קי" בל את כרטיסי החשבון של לוי במשרד- הביטחון, אבל לא הבין אותו, כיוון שקיבל את הכרטיס ללא מפתח-הסימולים של משרד-הביטחון (הכרטיס הוא בשיטת אי.בי.אם, וללא המפתח אין אפשרות להשתמש בו). עיני סיפר, כי חודשיים בלבד לפני תחילת המישפט, היינו בשנת 1971, קיבל את מפתח-הסימולים ממשרד-הביטחון! "אבל", סיפר עיני, "את הסימולים איני מבין גם כיום, לא פניתי למשרד-הביטחון (לבקש את המפתח), לא נכנסתי לשאלה של ההכנסות, על הכרטיס של משרד- הביטחון יש 153 סימנים, ולמדתי אותם רק אחרי הישיבה הקודמת של בית-המיש"ט פט. אני לא השתמשתי במפתח הזה, כי לא הכרתי אותו!" כאן יש להיעזר רגע, כדי לאפשר לקורא הלא-אמין לקרוא שנית את המישפטים האחרונים. כן, זהו בדיוק. מסתבר כי במשך השנים 1967-1970 לא דיווח משרד-הביטחון

פקיד-השומה לא הבין
חודש מאי '71 פטשו עליו אנשי מס- הכנסה, וכתוצאה מכך הגישו נגדו כתבי-אישום שיעקרו בכך שהעלים, הכנסות בהצהרותיו לשנים 1968 ו-1969, וכן כי מסר אישורים כוזבים על זכאים. היקף ההכנסות שהעלים, לפי כתבי-האישום, היה 343 אלף לירות, כאשר כלל מחזור עבודותיו באותה תקופה היה כ-650 אלף לירות, לשנה. לפי כתבי-האישום הצהיר, בהצהרת-ההגנה שהגיש בתחילת 1970, כי הכנסותיו בשנת 1968 היו 18 אלף לירות (!), וכי בשנת 1969 הרוויח רק 42 אלף לירות (!). התביעה טענה, כי הצהרות-ההגנה שהגיש אינן תואמות את הנתונים שבידיה, ולכן הגישה את המישפט. משה לוי הוא אחד מ-500 ויותר קבלני ציוד עפר כבד, בניזרה שבה עבד בסניג, בתקופה שלפני הורשע, עבדו יחד עימו

כאשר הרווחים הגדולים הם בסדר-גודל כזה, כמה מרוויחים באמת הקבלנים הר פרטיים שעבדו, ועובדים, עבור משרד- הביטחון, ומוכנים לנקוט שיטות שוודאי כי סולל-בונה אינה נוקטת? בימים אלה נסתים שלב במישפט ש" מנהלת מדינת ישראל נגד קבלן העבודות והבנייה משה ("כוש") לוי. תיקי בית- המשפט מגלים טפח ממחרתש בעבודות הקבלנים של משרד-הביטחון, וטפח זה דיו כדי לזעזע כל אדם בישראל, הספח זה עדיין מיסד-האוצר קיים מנגנון לגביית מיסים הנושה משה. קבע השופט המחוזי בתל-אביב, דב לוי, בזכות את "כוש" משניים מארבעת סעיפי האישום הקשורים בעבודות שעשה עבור משרד-הביטחון בסניג: "על זיכוי של הנאשם משני האישומים הוא חייב תר

אבל מישטרת חדרה עצרה את הנער. כל פרשת מעצרו לוטה בערפל כבד, מס" תבר כי השוטרים שעצרו את ציון לא ידעו לא את שמו הפרטי ולא את גילו המדויק. במשך כמה ימים דיברה המישטרה, וב" עקבותיה העתונות, על ישראל אדרי.

במישטרת חדרה סברו משום מה שהנער הוא בן 16 וחצי. "זה מה שהוא אמר לנו", אמרו השוטרים. קשה להבין איך יכלו שוטרים לעצור נער במוסד לעבריינים מבלי לקבל בהנהלת המוסד כל נתונים עליו, לפני שהחליטו לחקרו.

לא רק זה, אלא שציון הושלך לתא-מעצר אחד עם שלושה עצורים מבוגרים. שניים מהם היו מוכרים כעבריינים, נעצרו כח שודים בביצוע פריצה. השלישי נכלא בתא המעצר משום שלא שילם דמי-מוזנות ל-אשתו.

הנער שהה במחיצת המבוגרים כל הי לילה. הוא היה עמם יחד גם כל שעות לפני הצהריים בתא, וזאת בניגוד לתקנות המפורשות של מישטרת ישראל או ש"י רות בתי-הסוהר האוסרות כליאת קטינים במחיצת מבוגרים. בעבר ארעו כבר ב" מדינת-ישראל יותר מדי אסונות וטרדיות כתוצאה מכליאת נערים במחיצת מבוגרים.

מגבת סביב הצוואר

ק טינים הנכלאים בתא אחד עם מבוגרים, הופכים תכופות לקורבנות של מעשי-סדום המבוצעים בהם על-ידי עבריינים. הם אינם יכולים להתנגד, חר ששים להתלונן על המעשים בפני השוטרים בתחנת-המישטרה מפחד פן ינקמו בהם העצורים האחרים.

זה גם מה שאירע ככל הנראה לציון אדרי בתא הכלא.

לפי גירסת המישטרה נפל ציון אדרי קורבן לשעשועי העצורים בתא. אחרי ש"י סימו את ארוחת הצהריים שלהם בתא, טענה המישטרה, החלו העצורים להשתע" שע. אחד מהם נטל מגבת, נופף בה כמו בשוט ואחר-כך גם כרך אותה סביב צווא" רו. ואז, לפתע, צנח ציון על ריצפת תא המעצר ללא הכרה. העצורים המבוהלים ניסו להחזיר את רוחו אליו בהנשמה מפה לפה, כשנוכחו כי הוא חסר חיים הקימו זעקות ואז רק הגיעו השוטרים אל התא. היה זה מאוחר מדי, ציון אדרי מת.

לפי גירסה אחרת נכרכה המגבת סביב צווארו של הנער על-ידי אחד העצורים בתא כאיום, כדי לאלצו להסכים למגע מיני. ציון סיפר לעצורים בתאו על איוה רקע נכלא וכנראה שסיפוריו הביאו אחד מהם למחשבה כי יצליח לפתות את הנער למעשה-סדום. כשהתנגד, התהדקה המגבת סביב צווארו עד שנתק מות.

ועדות-החקירה שמונו לחקירת הפרשה, על-ידי המישטרה ועל-ידי משרד-הסעד, צטרפנה לקבוע בדיוק איך ומדוע מת הי נער. אלא שקשה לסמוך על מסקנות מי עין אלה.

שכן גם אנשי המישטרה וגם אנשי משרד-הסעד נושאים במקרה זה באחריות לרצח הנער. אין הם יכולים לרחוץ בניק יורכפיים ולטעון כי לא ידיהם הם ששפכו את דמו. הנער נמסר להם להגנה ולא ל- הענשה, אם נרצח בעת שנמצא תחת חסר תה של המישטרה, חייב מישהו לתת את הדין על כך.

עורך-הדין גדעון לשם מעפולה, המייצג את מישפחת אדרי שזקל אפשרות של הגר שת תביעת נזיקין נגד מישטרת-ישראל, על רשלנות פושעת שגרמה בעקיפין למותו של ציון. ההורים ביקשו אומנם להגיש תביעה נגד השוטר שכלא את בנם בתא אחד עם עבריינים בוגרים, אלא שכלל הנראה אין בסיס משפטי לתביעה כזו. אם עבר השוטר עבירה כלשהיא, היתה זו לפי תקנות המישטרה, עבירה משמעתית בלבד. אבל אפילו תוגש תביעה כזו, אין בכך די. המדינה חייבת לפעול במקרה זה.

רק שופט חוקר, שימונה לחקור את נסיבות מותו של הנער, יוכל להוציא מס" קבוע אוביקטביות. שכן השאלה איננה מי מבין העצורים שהיו כולאים עם הנער בתא הוא שרצח אותו? השאלה היא: מי אחראי לכך שנער שנמסר לחסות משרד- המסד הושלך לתא סגור במחיצת סוטי- מי?